

Holmstrup, d. 2-4-2006

Foretræde for FT's sundhedsudvalg (L 140) onsdag d. 5-4-2006

1.

En stor del af de sindslidende bor i alment boligbyggeri, fordi de her med deres vanskeligheder kan få en god bolig.

2.

Lovforslag og førstebehandling fokuserer meget på den sindslidendes retssikkerhed. Det er rigtigt. Men som i så mange sammenhænge er virkeligheden også her en afvejning af forskellige og ofte modstridende interesser. Vi står i det almene boligbyggeri ofte med det problem, at nogle af vores beboere kommer voldsomt i klemme, når sindslidendes rettigheder er det eneste, som der tilsyneladende tages hensyn til. Det fører jævnligt til fraflytning på grund af umuligheden af at opretholde en almindelig dagligdag – eventuelt med arbejde.

Her er tale om mennesker, som ikke magter at omgås en oplevet voldsomt forstyrrende sindslidende, og som oplever ingen rettigheder at ha', mens den sindslidende har alle rettigheder.

Dette aspekt er slet ikke inde i hverken lovforslag eller førstebehandling, og det skyldes sikkert de deltagendes manglende kendskab (de bor i den anden ghettotype) til den almene sektor, hvor så mange sindslidende har en god bolig – og undertiden altså gi'r voldsomme problemer (formentlig som psykotiske efter ophørt behandling (medicinsk eller / og terapeutisk)).

3.

Sindslidendes store problem er ofte de mellem menneskelige relationer. Opgaven for bekendte og naboer er så at (prøve at) forhindre driften væk fra relationer, som er til at holde ud. Det er her vigtigt at forstå, at den almene sektor generelt samler danskere, der er ude i kriseforløb, op. Ved stabilisering efter såkaldte "sociale begivenheder" fraflytter mange igen. Her er både en del af sektorens store berettigelse og også et indicium for, at mange sociale opgaver håndteres godt og bør påskønnes (måske endda støttes økonomisk).

Når en stor del udlændinge fra vidt forskellige områder af verden og med meget forskellig kultur yderligere indgår som en selvfølgelig del af beboergruppen, så må man som udenforstående, der lever i helt andre sammenhænge, godt være lidt benovede over os og det, vi socialt magter.

4.

Flere nævner i første behandlingen problemet med at være lovgiver og sige, at sådan og sådan skal det være, og så på den anden side virkeligheden (koordinationsplaner til eksempel). Her er et andet:

Der er ofte et misforhold mellem psykiatrisiden og socialsiden i hjælpen til sindslidende. Den sindslidende har ret til hjælp i boligen men får den ikke på grund af socialsidens arbejdsbetingelser. Konsekvensen er, at ca. 1 ud af 100 boliger "gror til" i samfund som vores (vesteuropæisk stil). De sindslidende har uværdige boligforhold, naboer er ofte utrygge og boligafdelingerne får kæmperegninger ved fraflytning. Der bør etableres forbindelse mellem det at bo alment, være sindslidende og kunne bruge den tilbudte hjælp, så forholdene i boperioden er anstændige og store efterregninger undgås.

Herman Nielsen,
bestyrelsesmedlem i Brabrand Boligforening.